

Bayer Zsolt: Sikerülni fog

2014 március 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Márciusban meghallgatunk minden verset, amit ilyenkor meg kell hallgatni. Hiszen március 15. a mi forradalmunk napja. Márciusi ifjak, Pilvax, Pet?fi és Jókai, 12 pont - a nagyméltóságú Helytartótanács pedig azóta is reszketni méltóztatik minden magyar gyerek képzeletében

Ám a nagyméltóságú reszketés mögött már ott döngicsél a vég. A vég, a végzet, a bukás - a magyar szabadság sokadik bukása. A nagyméltóságú Helytartótanács talán még abba sem méltóztatott hagyni a reszketést, amikor Világosnál vége lett mindennek.

És Világosnál azóta folyton fúj a szél.

Vékonydongájú, alattomos szél. Az elmúlás szele.

S miközben hallgatjuk Pet?fi sorait, és zúgjuk együtt ?vele, azóta is, hogy „talpra magyar”, lelkünk valamelyik szegletében már el?re letesszük a fegyvert. Mert nekünk nincsen márciusunk sem Világos nélkül.

Furcsa szerzet vagyunk mi, magyarok. Sokféle furcsaságunk van, de a legfurcsább mégiscsak az, hogy egyfolytában a halálunkra készül?dünk. Nekünk minden nagy költ?nk, váteszünk és prófétánk a halálunkat jövendöli. S annyit hallgattuk már a sok-sok halált, hogy beleivódott a génjeinkbe - és már észre sem vesszük, hogy élünk.

Pedig hát élünk.

És ez a puszta tény a legnagyobb sikertörténet maga. Mert csak egyszer gondoljunk bele: micsoda er?k szövetkeztek itt ezeregyszáz esztend?n át, csak azért, hogy mi ne legyünk. Micsoda er?k fogtak össze, ármánykodtak, kevertek lassú mérgeket, hazudoztak, szegtek esküt, s követtek el minden égbe kiáltó b?nt csak azért, hogy mi elt?njünk, elpusztuljunk örökre.

És nem sikerült, soha, egyiknek sem. Sem összefogva, sem külön-külön.

Ideje volna így tekintenünk ezeregyszáz éves Kárpát-medencei létezésünkre. Ideje volna elhinnünk, hogy mi életre vagyunk szánva, nem pedig halálra. Ideje volna rádöbbennünk, hogy legnagyobbjaink minden próféciája hamisnak

bizonyult. Ett?l ?k még a legnagyobbak. De a nemzet mindig er?sebb volt náluk. Ideje volna elhinnünk végre, hogy a mi márciusunk önmagában csoda, és nem rántja porba a bukás, nem fújja el a Világosnál folyton fújó, vékonydongájú, gonosz szél.

A „talpra magyar” örökkévalósága nagyobb parancs és nagyobb kötelesség, mint Kölcsey legsötétebb próféciája. Mert Kölcsey a Himnuszunkba írta bele a legnagyobb tragédiát: „S ah, szabadság nem virúl / A holtnak véréb?l, /

Kínzó rabság könnye hull / Árvánk h? szeméb?l!”

Ennél nincsen nagyobb iszonyat. Hiszen, ha szabadság nem virul a holtnak véréb?l, akkor összes áldozatunk hiábavaló. Akkor mi meghalhatunk szabadságért, hazáért, hitért, Istenért, családért - soha, egyetlen halálunknak sem lesz értelme.

De ez nem igaz. Azért nem igaz, mert nem lehet igaz. Ha Pet?fi ezt gondolta volna, soha nem írja meg a Nemzeti dalt. Akkor Kossuth nem tart beszédet Cegléden. De tartott, Dózsa nyomdokain, s ezeket mondta: „Én esküszöm az igazságos Istenre, hogy hazánk szabadságából elrabolni egy hajszálnyit nem engedek! Hajdan, mid?n a hazát veszély fenyegette, szent királyaink véres kardot hordattak körül az országban. Én zászlót ragadék kezembe, és e zászló alá hívom e város polgárait. Honfitársaim! Cegléd polgárai! A nemzet sorsa a ti kezetekben van. Testvérek vagyunk mindnyájan. Választanunk kell a szabadság és szolgaság között. Gondoljunk ?seinkre, kik a szabadságot választották! Ragadjunk mi is fegyvert hazánk oltalmára! Fordítsuk fegyvereinket az árulók, a hitszeg?k ellen! Fegyverbe szólítom e város lakóit. Hozzunk áldozatot a haza szent oltárán! Ha magyar vér folyik, folyjon a szabadságért, ne idegen célokért és ne idegen földön! Most, hogy titeket látlak, tudom, hogy oly hatalmas e nép, hogy ha fölkel és összetart, Magyarországon a pokol kapui sem vesznek er?t. Az összerogyó ég boltozatait is képes karjával fenntartani. Harcunkhoz adjon er?t a magyarok Istene, hitünk igazsága, népünk szabadságszeretete!”

Ilyet nem mond az, aki még az áldozat értelmében sem hisz. De ?k hittek! Abban hittek Guyon Richárd honvédei is a Branyiszkói-hágón, ahol bajtársaik holttestei mögött kerestek fedezéket a labancok zárótüze el?l, de egy métert sem hátráltak, és feljutottak a csúcsra. Hittek az áldozat értelmében a szabadságharc honvéd tábornokai, hitt benne Bem, ?, „Osztrolenka véres csillaga”, hittek benne a honvédek, a népfelkel?k, a fegyvert ragadó magyar parasztok, a puszták népe, a városi polgárság, mindenki abban hitt egyedül, hogy éppen az ? áldozatára van szükség.

És csak ezzel a hittel lehetett túlélni aztán Világost, a kivégzéseket, a halált, a rabságot, a Bach-korszakot és minden iszonyatot, ami elvezetett végül a kiegyezéshez, ami elvezetett végül újabb és újabb szabadságharcokhoz.

Az áldozat értelmébe vetett hit segítette át az aradi tizenhármat is a borzalmakon.

Ahogyan ?k meghaltak, úgy csak hittel lehet meghalni. Miképpen élni is csak hittel érdemes. Nekünk pedig még meghalnunk sem kell. Nekünk elég hinnünk. S felfogni végre, hogy nem volt összefogás, amely el tudott volna bennünket pusztítani, nem volt ilyen összefogás sohasem.

Most sincs ilyen összefogás.

Akkor pedig ideje a Világosnál folyton fújó alattomos szélb?l is kihallanunk a reményt. Az örök reményt. S a hitet, hogy akkor is sikerülni fog!

Bayer Zsolt – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló